

Revolutionsbryllup

Skuespil fra den franske Revolutionstid

4 Akter 100 Afd.

Efter Sophus Michaëlis' berømte Skuespil, der er opført hele Verden over!

Optaget af
Nordisk Films Co.

A/S »FOTORAMA»
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst
o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.
Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatnings
krav gjort gældende mod Vedkommende.

PERSONERNE:

Alaine de l'Estoile Fru Betty Nansen.
Erneste des Tressailles . . Hr. Nicolai Johannsen.
Léontine, Pige hos Alaine . . Fru Fritz-Petersen.
Montaloup, Konventets Udsending . Hr. Philip Beck.
Marc-Arron, Oberstløjtnant . Hr. Valdemar Psilander.
Jean Lasque Hr. Svend Kornbeck.
Prosper, Tjener hos Alaine . Hr. Peter Jørgensen.

I HOVEDROLLERNE:

Betty Nansen og Vald. Psilander.

Mægtige Optrin!

Pragtfuld Iscenesættelse!

Brillant Handling!

**Sæsonens sidste ny
Kæmpe-Sukces!!**

Af Indholdet fremhæves følgende Optrin:

Erneste des Tressailles ankommer til Trionville.

»Der bor min Elskede!«

Alaine de l'Estoile og hendes Kammerjomfru Léontine.

Ankomsten til Slottet.

»Hallo! Er den naadige Frøken færdig til Bryllup, Léontine?«

Mødet.

»Smaa bitte Rosenknopper maa aabnes med et Kys!«

»Hvorfor skal jeg gifte mig over Hals og Hoved?«

»Jeg vil ikke gifte mig nu, Léontine.«

»Markis'en blev trolovet med Eder, da I endnu laa i Eders Vugge.«

»Vær stolt, kære Barn, at din Brudgom er en af dem, som kommer med Retfærdighedens Vaaben.«

Proklamationen.

»Jakobinerne kommer.«

»Vi sværger ved Brudekransen at kæmpe for Frankrig!«

»Og du kysser mig ikke engang.«

Marseillaisen.

Markis'en flygter.

Marc-Arron udsætter Vagtposter.

Under Jakobinernes Tegn.

»Hatten er ikke min, men Kokarden derimod.«

Dømt til Døden.

Undersøgelsen.

»Hun svarer godt for sig. Hun er fri!«

»Tø Børn, som leger Bryllup! Giv dem deres Nat!«

Markis'en dømt til Døden.

Den fejge.

To Timer senere.

»Gaa og bed Kommissæren om at komme hid.«

Blandt de raa Soldater.

Med uforrettet Sag.

»Stakkels Ven, du ryster jo af Dødsangst! Har vi da ikke Natten for os?«

»Sig til Løjtnanten, jeg vil tale med ham.«

»Ja, du forstiller dig ikke! Du er saa ræd, som et Menneske overhovedet kan blive!«

»Nu skal du reddes.«

Revolveren.

Han vover det ikke.

»Red ham — for min Skyld!«

»Jeg kender jo Prisen.«

Markis'en flygter.

»Tænk, om jeg overlistede Eder . . . om jeg bedrog Eder!«

»Jeg elsker Eder maaske.«

»Jeg fortryder intet; end ikke i Morgen naar jeg skal skydes.«

»Lad' en Mand opsøge Konventskommissæren.«

En Overraskelse.

»Hvorfor jeg lod ham flygte? Ja, hvorfor begaar man sit Livs største Dumhed?«

Marc-Arron vil selv sone sin Brøde.

»Lad Vagtposterne fordoble.«

»Jeg har hele Tiden vidst, at jeg elskede Eder!«

Næste Morgen.

»Staa op og se, hvor mange Klokken er!«

»I samme Øjeblik, din Frue slaar Øjnene op, kalder du paa mig.«

»Jean Lasque! Kan du da ikke se, at det er mig — Marc-Arron?«

Et Øjeblik Svaghed.

»Du er bange.«

»Jeg er vendt frivillig tilbage.«

»Soldater! Jeg er Markis'en!«

»Holdt! Jeg annullerer Dommen!«

»Soldater! Giv Agt! Læg an! Leve Alaine de l'Estoile. Leve Republiken!«

»Han elskede mig!!«

Ende.

Det er i Foraaret 1793, tre Maaneder efter at Frankrigs Konge Ludvig den 16de blev dømt til Døden og halshugget i Paris. Den franske Republik trues som Følge deraf med Krig fra hele Europa. Ind over Frankrigs Nordgrænse rykker en Hær af Østrigere, og talrige franske Emigrant-Officerer tjener som Officerer i de fjendtlige Rækker. Den republikanske Regering, Konventet, hvor Jakobinerne har Magten, har nedsat det for sin Grusomhed berygtede Velfærdsudvalg og sendt en Hær under General Dumoires mod Nord; han lader sig imidlertid bestikke og løber over til Østrigerne. Harmen over dette Forræderi er stor blandt de republikanske Tropper. En Kommissær fra Velfærdsudvalget, Montaloup, ledsager dem for at holde blodig Justits over Fædrelandsforræderen. Der er sat Dødsstraf for enhver Emigrant, ja selv for enhver, der blot hjælper eller huser en Emigrant.

I dette kritiske Øjeblik vover en ung Emigrant-Officer, Marki Ernest des Tressailles, i uforsigtigt Overmod at holde Bryllup, lige efter at han sammen med den østrigske Hær har overskredet Frankrigs Grænse. Han kommer ridende til Slot-

tet Trionville med sine Kammerater, der ligesom han hører til de hvide Husarer. Paa Slottet bor hans Ungdomsbrud, Alaine de l'Estoile, hvis fornylig døde Fader ikke har villet emigrere, men formanet Datteren til trofast at blive i Frankrig.

Ernest bringer sin Brud Orangeblomsterne, der skal smykke hendes Brudeslør, og vies derefter til hende i Slotskirken. Hans Officerskammerater rider bort for at lade ham have sin Bryllupsdag i Fred — næste Morgen allerede skal han støde til den fremrykkende østrigske Hær. Den purunge Adelsmand er beruset af sin Lykke og aner ingen Fare. Paa Trionville findes kun een Jakobiner — Tjeneren Prosper, der harmes over at skulle tjene en Emigrant, som kommer tilbage med Frankrigs Fjender; oprørt piller han den hvide Liljekokarde af Markiens Hat og haaber, at de franske i rikolorer snart vil indfinde sig.

Netop som Markien løfter sit Glas for at drikke sin Bruds Skaal, falder et Skud fjernt borte, og Militærmusik høres nærme sig. Alaine tror, det er en Opmærksomhed fra hendes Brudgoms Side. Prosper ved bedre Besked — han er den eneste paa Slottet, som kender den Melodi, der spilles: Mar-seillaisen! Revolutionstropperne omringer Slottet og trænger ind. Markien flygter ud af Vinduet og bort gennem Parken. De Revolutionære stormer op ad Trapperne og ind gennem Salene paa Jagt efter Fædrelandsforræderen, men finder kun Alaine og hendes Kammerpige Léontine. Dog straks efter bringer Bataillonschefen, Oberstløjtnant Marc-Arron, den flygtede Marki, som han har snappet i Parken. Konventskommissæren Montaloup sætter Strandretten ved Bryllupsbordet og holder Forhør. Tjeneren Prosper, der med Foden søger at skjule den afrevne hvide Kokarde for derigennem at hjælpe Ejer-

manden, gøres der kun kort Proces med: Skønt han er en fanatisk Jakobiner, føres han ud for straks at skydes. Markien, der stolt og haardnakket vægrer sig ved at svare, overbevises ved den afrevne Kokarde om at høre til Emigranterne og Fædrelandsforræderne, hvorimod Alaine, der ikke har forladt Frankrig, frikendes. Markien skal straks sendes til Guilotinen, men faar paa Marc-Arrons Forbøn den Benaadning at skydes. Da knækker den stolte Alaine sammen, falder paa Knæ og beder om Naade for sin dødsdømte Brudgom. Marc-Arron peger paa det unge Par, der har leget Bryllup, og siger til Montaloup: Skænk dem deres Nat. Montaloup, der beundrer Marc-Arron, tilstaar dem denne Frist og giver Marc-Arron Dødsdommen til Fuldbgyrdelse næsten Morgen paa Slaget seks.

Men Ernest har ikke længere Tanke for sin Brud. Døds-

angsten lammer ham. Han kan ikke spise, ikke tænke; han vil skrive sit sidste Levvel til sin Moder; uophørlig lytter han til Vogternes Skridt udenfor sin Dør eller stirrer ned i Slots-
gaarden, hvor Soldaterne bivuakerer for at skyde ham næste Morgen Klokken seks. Alaine ynkes over ham og vil gøre et Forsøg paa at frelse ham. Hun sender Léontine til Oberst-
løjtnant Marc-Arron, hvem hun ikke hidtil har værdiget et Blik. Han kommer. Alaine tilbyder ham Penge — han af-
slaar alle Tilbud med Foragt. Han svigter ikke sin republi-
kanske Samvittighed; han spotter den af Dødsangst skælvende Marki og tilbyder ham sin Pistol, saa han selv kan knalde sig ud af Tilværelsen, hvis han er bange for at staa for Skud.

Alaine vil redde ham, koste hvad koste vil. Hun lægger sin hvide aristokratiske Haand paa den republikanske Officers krudtsværtede Næve og b e d e r ham. Der gaar et Stød igen-

nem ham. Han blændes af hendes fornemme Skønhed og beder hende ikke anden Gang lægge Haand paa ham. Hun gør det, og han modstaar ikke hendes Bøn. For hendes Skyld vil han frelse den dødsdømte Emigrant. Han bytter Klæder med ham, meddeler ham Feltraabet og lader ham passere de udstillede Posters Kæde. Selv trækker han i sin Fanges hvide Liljeklæder og ser sin Skæbne under Øjne: at han næste Morgen med sit eget Liv maa betale det Liv, han hæfter Re-
publikken for. Alaine betages af dette Mandsmod og denne Kærlighed. Først tror hun ikke paa, at det er Pligt for ham at bøde med sit eget Liv. Men Marc-Arron sender Bud efter Montaloup, tilstaar ham sit Forræderi, men vil ikke ynkes eller bede om Naade: Næste Morgen vil han lide Døden, sta-
tuere et Eksempel paa sig selv. Montaloup beundrer hans re-
publikanske Strenghed og spørger, om han intet kan gøre for ham. Marc-Arron siger: Lad Vagtposterne fordoble og ræk mig din Haand til Afsked som en Ven.

Da Alaine ser, at en Mand virkelig af Kærlighed til hende vil bringe sit Liv som Offer, drages hun uimodstaaeligt af denne Følelses Styrke og tilstaar for sig selv og for ham, at hun elsker ham. Her staar hun overfor den Mand, hun ubevidst længtes efter.

Næste Morgen faar Marc-Arron et Øjeblikks Anfald af Svaghed, da Døden trækker op til Slag, og trygler et Nu sin gamle Ven og Vaabenbroder Sergenten Jean Lasque om sit Liv; saa straks efter er han atter Mand og nægter at redde sig ad en Løndør, som Alaine i Nattens Løb er kommen i

Tanker om. Ogsaa Montaloup forsøger forgæves at omstemme ham til at lade sig frelse. Han har ladet Soldaterne forfølge og fange den bortflygtede Marki, han annullerer tilsidst endog selve Dødsdommen. Men Marc-Arron vil ikke unddrage sig sin Straf. I sine hvide Forræderklæder gaar han hen til Vin-duet og kommanderer Soldaterne til at fyre paa sig under Raabet: Leve Alaine! Leve Republiken!

Køb**KLÆDER****hos Jens Kjeldsen!****COLGATES****Barbersæbe****Pudder****Creame**

831.

5.

Revolutionsbryllup.*Af Sophus Michaëlis.***Personerne:**

Alaine de l'Estolle ... Fru Betty Nansen.
 Ernest des Tressailles ... Hr. Nicolai Johannsen.
 Léontine, Pige hos Alaine ... Fru Fritz-Petersen.
 Montaloup, Konventets Udsending Hr. Philip Beck.
 Marc-Arron, Oberstløjtnant ... Hr. Valdemar Psilander.
 Jean Lasque ... Hr. Svend Kornbeck.
 Prosper, Tjener hos Alaine ... Hr. Peter Jørgensen.

Det er i Foraaret 1793, tre Maaneder efter, at Frankrigs Konge Ludvig den 16de blev dømt til Døden og halshugget i Paris. Den franske Republik trues som Følge deraf med Krig fra hele Europa. Ind over Frankrigs Nordgrænse rykker en Hær af Østrigere, og talrige franske Emigrant-Adelsmænd tjener som Officerer i de fjendtlige Rækker. Den republikanske Regering, Konventet, hvor Jakobinerne har Magten, har nedsat det for sin Grusomhed berygtede Velfærdsudvalg og sendt en Hær under General Dumouriez mod Nord; han lader sig imidlertid bestikke og løber over til Østrigerne. Harmen over dette Forrædderi er stor blandt de republikanske Tropper. En Kommissær fra Velfærdsudvalget, Montaloup, ledsager dem for at holde blodig Justits over Fædrelandsforrædderen. Der er sat Dødsstraf for enhver Emigrant, ja, selv for enhver, der blot hjælper eller huser en Emigrant.

I dette kritiske Øjeblik vover en ung Emigrant-Officer, Marki Ernest des Tressailles, i uforsigtigt Overmod at holde Bryllup, lige efter at han sammen med den østrigske Hær har overskredet Frankrigs Grænse. Han kommer ridende til Slottet Trionville med sine Kammerater, der ligesom han hører til de hvide Husarer. Paa Slottet bor hans Ungdomsbrud, Alaine de l'Estolle, hvis for nylig afdøde Fader ikke har villet emigrere, men formanet Datteren til trofast at blive i Frankrig.

Ernest bringer sin Brud Orangeblomsterne, der

skal smykke hendes Brudeslør, og vies derefter til hende i Slotskirken. Hans Officerskammerater rider bort for at lade ham have sin Bryllupsdag i Fred —, næste Morgen allerede skal han støde til den fremrykkende østrigske Hær. Den purunge Adelsmand er beruset af sin Lykke og aner ingen Fare. Paa Trionville findes kun een Jakobiner — Tjeneren Prosper, der harmes over at skulle tjene en Emigrant, som kommer tilbage med Frankrigs Fjender; oprørt piller han den hvide Liljekokarde af Markiens Hat og

Har De prøvet?**Paladsteatrets Varmeanlæg****Annonce-Bureauet „Det 20. A**

Frederiksberggade 26, Mezz. og 4. Sal. — Telefon: 5715 og 11715.

Bedste
blod-
dannende
**Styrknings-
middel**
entens Behov.
Apotekerne.

Grundlagt 1812.

Hannibal Sander

A/S

Farveri, Dampvaskeri & kem.

- Tøjrensings-Etablissement -

Telefon Søborg 31 & 61.

Philip Morris

Cigaretterne er overalt i Verden
anset som de bedste.

Faas overalt, samt hos

C. B. Møller & Co.

Østergade 1. Østerbrogade 62.

**Vibe-Hastrups Læder-Creme gjør
Fodtøjet blankt og bevarer Læderet.**

ORKESTER-KONCERT.

Kapelmester: Hr. **KNUD LINDHARD.**

To af den første stumfilmperiodes
største stjerner, Valdemar Psilander
og Betty Nansen i „Revolutions-
bryllup“. Paa denne film blev Betty
Nansen engageret til Amerika.

fenbach: Overt. til »Orpheus i Underverdenen«.

EFTER PAUSEN:

Oskar Nedbal: Marsch (af Oprt. Polenblut) (ny).

PROGRAM

1. Nick Carter Romanens Offer.

Tom er en forældreløs Dreng, der af daarlig
Nick Carter-Lektüre drives ind paa Forbryder-
banen og havner i Politiets Klør.

Efter endt Straffetid optages han i Filantropen
Mr. Darnes' Hjem, hvor han faar al den Opdra-
gelse, han manglede. Mr. Darnes' Datter og Tom
bliver særdeles gode Venner, og efter som Aa-
rene gaar, og Tom faar taget sin Studentereks-
amen, bliver de to Unge alvorligt forelskede i
hinanden.

Da Tom imidlertid stadig mindes sin Fortid,
vover han ikke at fri til hende, men forlader hende
en Aften, der er Selskab i Filantropens Hjem.

En Herre i Selskabet anholder netop denne
Aften Mr. Darnes om Datterens Haand, men da
der udbryder Ild i Villaen om Natten, viser han
sig som en stor Kujon. Tom kaldes imidlertid til-
bage til Villaen af Kæmpebaalet, og han frelser
med Fare for sit eget Liv baade Mr. Darnes og
Helen.

Den Løn, han faar derfor, er netop den eneste,
han begærer: Helens Haand!

2. Nordens sidste Nomader.

Ypperlige Optagelser fra norsk-svenske Rensdyr-Egne.

3. Helten fra Østafrika.

4. Den belgiske Konge og den franske Præsident hos de franske Armeer.

Enestaaende aktuelt Billede fra den belgiske Konges

Inspektionsrejse til den engelsk-franske Front.

Optaget og udgivet med den franske Regerings specielle

Tilladelse.

WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG.

Scala Revyen 1915. »Rødt og Hvidt«:

Valdemar 1,25. 13 Øre 1,25. Danmarks-Sangene 1,25.

Langsomt, men sikkert 1,25. Solskinsbarnet 1,25.

Jeg læser det i dine Øjne 1,25. Fægter-Sangen 1,25.

Sommerrevyen 1915. Sangene Kr. 2,00.

Gullash 75 Øre. Kongemødet 75 Øre. Er Du tosset, din Andrik

Kr. 1,25.

TEATERBILLETTER. NORDISK MUSIKFORLAG. Telf. 7543 & 7563.

Singalwattte

THE

haaber at de franske Trikolorer snart vil indfinde sig.

Netop som Markien løfter sit Glas for at drikke sin Bruds Skaal, falder et Skud fjernt borte og Militærmusik høres nærme sig. Alaine tror, det er en Opmærksomhed fra hendes Brudgoms Side. Prosper ved bedre Besked — han er den eneste paa Slottet, som kender den Melodi, der spilles: Marseillaisen! Revolutionstropperne omringer Slottet og trænger ind. Markien flygter ud af Vinduet og bort gennem Parken. De Revolutionære stormer op ad Trapperne og ind gennem Salene paa Jagt efter Fædrelandsforræd-

deren, men finder kun Alaine og hendes Kammerpige Léontine. Dog, straks efter bringer Baillonnscheien, Oberstløjtnant Marc-Arron, den flygtede Marki, som han har snappet i Parken. Konventskommissæren Montaloup sætter Standretten ved Bryllupsbordet og holder Forhør. Tjeneren Prosper, der med Foden søger at skjule den afrevne hvide Kokarde for derigennem at hjælpe Ejermændene, gøres der kun kort Proces med: Skønt han er fanatisk Jakobiner, føres han ud for straks at skydes. Markien, der stolt og haardnakket vægrer sig ved at svare, overbevises ved den afrevne Kokarde om at høre til Emigranterne og Fædrelandsforrædderne, hvorimod Alaine, der ikke har forladt Frankrig, frikendes. Markien skal straks sendes til Guillotinen, men faar paa Marc-Arrons Forbøn den Benaadning at skydes. Da knækker den stolte Alaine sammen, falder paa Knæ og beder om Naade for sin dødsdømte Brudgom. Marc-Arron peger paa det unge Par, der har leget Bryllup, og siger til Montaloup: Skænk dem deres Nat. Montaloup, der beundrer Marc-Arron, tilstaar dem denne Frist og giver Marc-Arron Dødsdommen til Fuldbgyrdelse næste Morgen paa Slaget seks.

Men Ernest har ikke længere Tænke for sin Brud. Dødsangsten lammer ham. Han kan ikke spise, ikke tænke; han vil skrive sit sidste Levvel til sin Moder; uophørlig lytter han til Vogternes Skridt udenfor sin Dør eller stirrer ned i Slotsgaarden, hvor Soldaterne bivuerer for at skyde ham næste Morgen Klokken seks. Alaine ynkes over ham og vil gøre et Forsøg paa at frelse ham. Hun sender Léontine til Oberstløjtnant Marc-Arron, hvem hun hidtil ikke har været diget et Blik. Han kommer. Alaine tilbyder ham

NIELSEN & LINDVAD
 TLF: 595 TLF: 595

GLAS & PORCELÆN MAGASIN
 24 FREDERIKSBERGGADE 24

Indehavere:
 Oluf Nielsen Charles Lindvad,
 tidl. i tidl. hos
 Magasin du Nord. Hansen & Callesen.
 Servicer og Stel etc., købte hos
 ovennævnte 2 Firmaer, kan
 kompletteres hos os.
 El. Kr. Kroner o. Lamper.

Arbejdet i Palads-Teatret udført af:

Telefon:
 341 — 4967 — 7475

ANDERSEN & MEYER,

Badstuestræde 18. — Aut. Installatør af elektr.

Lys og Kraft, Ringeledninger, Telefonanlæg etc.

Afdeling for Lysreklame: **Brødr. Kjeldgaard.**

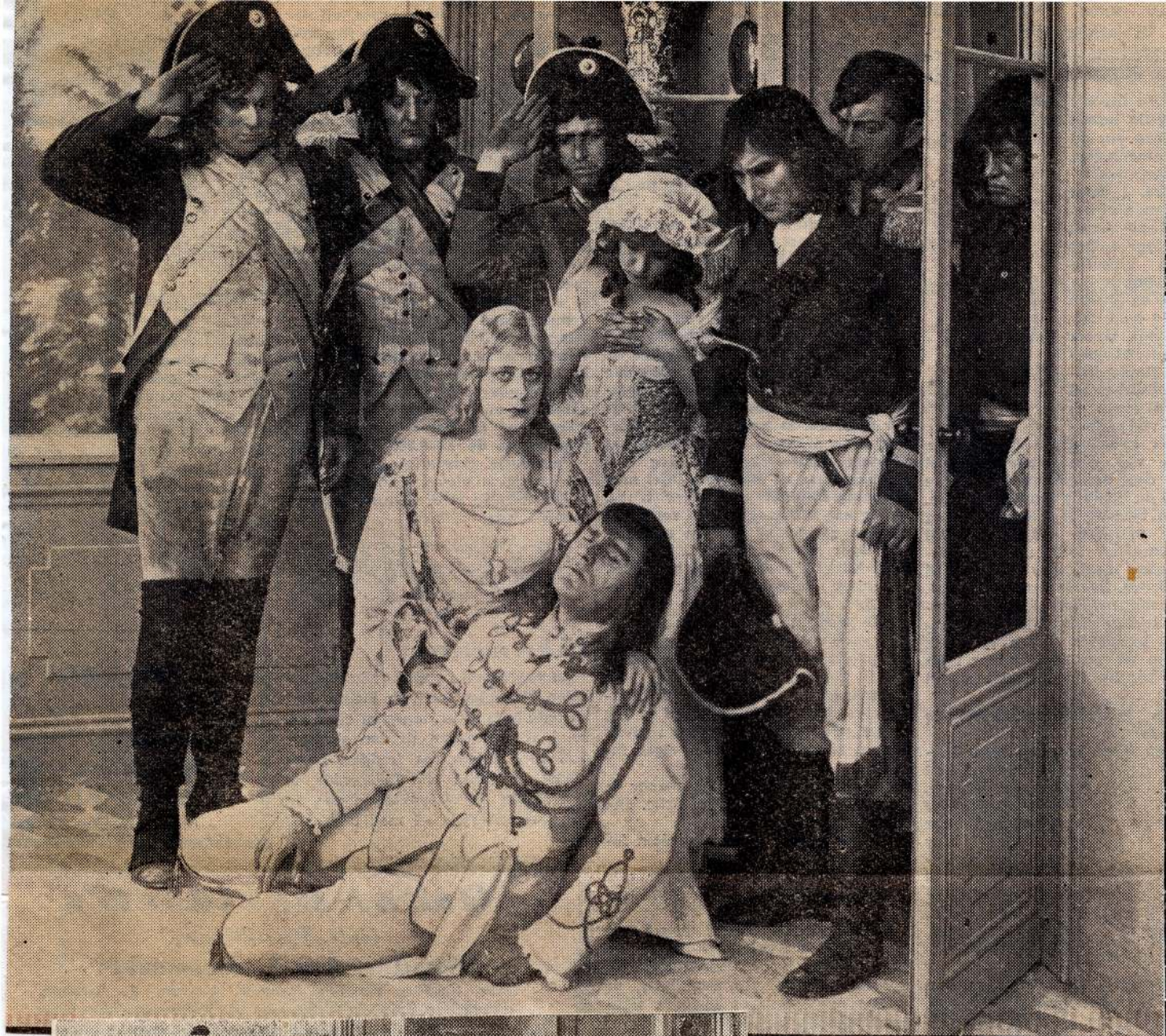
Eerepræsentanter for Bergmann Elektricitets-Werke — Maschinen Abt. — Berlin.

Telegram-Adr.:
 Dynamo.

Ludvig Dyrberg, Malermester,

Nørrebrogade 52 Bygnings- og Dekorationsmaler, Skiltefabrik,
 Telefon 5278. Vogn- og Møbellakereri. Kun i Kl Arbejde.

Expederer og arrangerer Annoncer til og for alle Blade, Tidsskrifter og Program-
 mer. - Mest moderne arbejdende Annonce-Bureau.

Fra Aug. Blom-Filmen „Revolutionsbryllup“. I Forgrunden ses Betty Nansen og Valdemar Psilander.

1111 - 7770

ON“

Sig Herres Stemme.

phonplader«, Bl. a.:

Den tapre Skrædder“.

LYSSE) sunget af Gudron Carlson
D ER EN DRØM) Fønss og Holger Reenberg,
e øvrige populære Sange, indsunget af Ca-
nere med Orkester-Akkompagnement under
edelse af Musikdirektør Georg Prehn.

HARLOTTENLUND REVUEN 1915«

sunget af Stella Kjerulf.

Jensen — Schiøler Linck
rige bekendte Sange.

OMMERLYST's CABARET 1915«

tten er inde, sunget af Chr. Andersen.
troser — — —

ne« og »Tip Top Tipperary Mary« i gl. Ork.opt.
mophon Concert Salonen« Frederiksberggade 1.

Aktieselskab

benhavn Ø.

ongensgade 21. Telefon 2203.

11. Kbh.

Revolutionsbryllup.

Af Sophus Michaëlis.

Personerne:

Alaine de l'Estoire.	Fru Betty Nansen.
Ernest des Tressailles.	Herr Nicolai Johannsen.
Léontine, Pige hos Alaine.	Fru Fritz-Petersen.
Montaloup, Konventets Udsending	Herr Philip Beck.
Marc-Arron, Oberstløjtnant.	Herr Valdemar Psilander.
Jean Lasque.	Herr Svend Kornbeck.
Prosper, Tjener hos Alaine.	Peter Jørgensen.

Det er i Foraaret 1793, tre Maaneder efter at Frankrigs Konge Ludvig den 16de blev dømt til Døden og halshugget i Paris. Den franske Republik trues som Følge deraf med Krig fra hele Europa. Ind over Frankrigs Nordgrænse rykker en Hær af Østrigere, og talrige franske Emigrant-Adelsmænd tjener som Officerer i de fjendtlige Rækker. Den republikanske Regering, Konventet, hvor Jakobinerne har Magten, har nedsat det for sin Grusomhed berøgtede Velfærdsudvalg og sendt en Hær under General Dumouriez mod Nord; han lader sig imidlertid bestikke og løber over til Østrigerne. Harmen over dette Forræderi er stor blandt de republikanske Tropper. En Kommissær fra Velfærdsudvalget, Montaloup, ledsager dem for at holde blodig Justits over Fædrelandsforræderen. Der er sat Dødsstraf for enhver Emigrant, ja selv for enhver, der blot hjælper eller huser en Emigrant.

I dette kritiske Øjeblik vover en ung Emigrant-Officer, Marki Ernest des Tressailles, i uforsigtigt Overmod at holde Bryllup, lige efter at han sammen med den østrigske Hær har overskredet Frankrigs Grænse. Han kommer ridende til Slottet Trionville med sine Kammerater, der ligesom han hører til de hvide Husarer. Paa Slottet bor hans Ungdomsbrud, Alaine de l'Estoire, hvis for nylig døde Fader ikke har villet emigrere, men formanet Datteren til trofast at blive i Frankrig.

Ernest bringer sin Brud Orangeblomsterne, der skal smykke hendes Brudeslør, og vies derefter til hende i Slotskirken. Hans

Officerskammerater rider bort for at lade ham have sin Bryllupsdag i Fred - næste Morgen allerede skal han støde til den fremrykkende østrigske Hær. Den purunge Adelsmand er beruset af sin Lykke og aner ingen Fare. Paa Trionville findes kun een Jakobiner - Tjeneren Prosper, der harmes over at skulle tjene en Emigrant, som kommer tilbage med Frankrigs Fjender; oprørt piller han den hvide Liljekokarde af Markiens Hat og haaber, at de franske Triolorer snart vil indfinde sig.

Netop stm Markien løfter sit Glas for at drikke sin Bruds Skaal, falder et Skud fjernt borte og Militærmusik høres nærme sig. Alaine tror, det er en Opmærksomhed fra hendes Brudgoms Side. Prosper ved bedre Besked - han er den eneste paa Slottet, som kender den Melodi, der spilles: Marseillaisen! Revolutionstropperne omringer Slottet og trænger ind. Markien flygter ud af Vinduet og bort gennem Parken. De Revolutionærer stormer op ad Trapperne og ind gennem Salene paa Jagt efter Fædrelandsforræderen, men finder kun Alaine og hendes Kammerpige Léontine. Dog straks efter bringer Bataillonschefen, Oberstløjtnant Marc-Arron, den flygtede Marki, som han har snappet i Parken. Konventskommissæren Montaloup sætter Standretten ved Bryllupsbordet og holder Forhør. Tjeneren Prosper, der med Foden søger at skjule den afrevne hvide Kokarde for derigennem at hjælpe Ejermanden, gøres der kun kort Proces med: Skønt han er fanatisk Jakobiner, føres han ud for straks at skydes. Markien, der stolt og haardnakket vægrer sig ved at svare, overbevises ved den afrevne Kokarde om at høre til Emigranterne og Fædrelandsforræderne, hvorimod Alaine, der ikke har forladt Frankrig, frikendes. Markien skal straks sendes til Guillotinen, men faar paa Marc-Arrons Forbøn den Benaadning at skydes. Da knækker den stolte Alaine sammen, falder paa Knæ og beder om Naade for sin dødsdømte Brudgom. Marc-Arron peger paa det unge Par, der har leget Bryllup, og siger til Montaloup: Skänk dem

døres Nat. Montaloup, der beundrer Marc-Arron, tilstaar dem denne Frist og giver Marc-Arron Dødsdommen til Fuldbyrkelse næste Morgen paa Slaget seks.

Men Ernest har ikke længere Tanke for sin Brud. Dødsangsten lammer ham. Han kan ikke spise, ikke tænke; han vil skrive sit sidste Levvel til sin Moder; uophørlig lytter han til Vogternes Skridt udenfor sin Dør eller stirrer ned i Slotsgaarden, hvor Soldaterne bivuakerer for at skyde ham næste Morgen Klokken seks.

Alaine ynkes over ham og vil gøre et Forsøg paa at frelse ham. Hun sender Léontine til Oberstløjtnant Marc-Arron, hvem hun ikke hidtil har værdiget et Blik. Han kommer. Alaine tilbyder ham Penge - han afslaar alle Tilbud med Foragt. Han svigter ikke sin republikanske Samvittighed; han spotter den af Dødsangst skælvende Marki og tilbyder ham sin Pistol, saa han selv kan knalde sig ud af Tilværelsen, hvis han er bange for at staa for Skud.

Alaine vil redde ham, koste hvad koste vil. Hun lægger sin hvide aristokratiske Haand paa den republikanske Officers krudtsværtede Næve og beder ham. Der gaar et Stød igennem ham. Han blændes af hendes fornemme Skønhed og beder hende ikke anden Gang lægge Haand paa ham. Hun gør det, og han modstaar ikke hendes Bøn. For hendes Skyld vil han frelse den dødsdømte Emigrant. Han bytter Klæder med ham, meddeler ham Feltraabet og lader ham passere de udstillede Posters Kæde. Selv trækker han i sin Fanges hvide Liljeklæder og ser sin Skæbne under Øjne: at han næste Morgen med sit eget Liv maa betale det Liv, han hæfter Republikken for. Alaine betages af dette Mandsmod og denne Kærlighed. Først tror hun ikke paa, at det er Pligt for ham at bøde med sit eget Liv. Men Marc-Arron sender Bud efter Montaloup, tilstaar ham sit Forræderi, men vil ikke ynkes eller bede om Naade: Næste Morgen vil han lide Døden, statuere et Eksempel paa sig selv. Montaloup beundrer hans repu-

blikanske Strenghed og spørger, om han intet kan gøre for ham. Marc-Arron siger: Lad Vagtposterne fordoble og ræk mig din Haand til Afsked som en Ven.

Da Alaine ser, at en Mand virkelig af Kærlighed til hende vil bringe sit Liv som Offer, drages hun uimodstaaeligt af denne Følelses Styrke og tilstaar for sig selv og for ham, at hun elsker ham. Her staar hun overfor den Mand, hun ubevidst længtes efter.

Næste Morgen faar Marc-Arron et Øjeblikks Anfald af Svaghed, da Døden trækker op til Slag, og trygler et Nu sin gamle Ven og Vaabenbroder Sergenten Jean Lasque om sit Liv; saa straks efter er han atter Mand og nægter at redde sig ad en Løndør, som Alaine i Nattens Løb er kommen i Tanker om. Ogsaa Montaloup forsøger for-gæves at omstemme ham til at lade sig frelse. Han har ladet Soldaterne forfølge og fange den bortflygtede Marki, han annullerer tilsidst endog selve Dødsdommen. Men Marc-Arron vil ikke und-drage sig sin Straf. I sine hvide Forræderklæder gaar han til Vinduet og kommanderer Soldaterne til at fyre paa sig under Raa-bet: Leve Alaine! Leve Republikken!

Fra Nordisk-samlungen

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN**

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

Personen:

Alaine de l'Etoile.....	Frau Betty Nansen.
Leontine, ihre Zofe.....	Frau Fritz-Petersen.
Montaloup, Konventskommissar.....	Herr Philip Bech.
Marc Arron, Oberstleutnant.....	Herr Valdemar Psilander.
Erneste des Tressailles.....	Herr Nicolai Johannsen.
Jean Lasque.....	Herr Svend Kornbeck.
Prosper, Diener.....	Herr Pëter Jörgensen.

Oesterreichische Husaren, Soldaten der republikanischen Armee

Ort der Handlung: Frankreich

Zeit: Frühjahr 1793.

Die Stürme der Revolution haben den Thron der Bourbonen hinweggefegt. Die berüchtigte Terroristenpartei des Nationalkonvents, der Robespierre und Danton angehören, lenkt die Geschicke des Landes mit eiserner Faust, und Europa, das sich gegen die Königsmörder in Paris verbündet hat, muss sich mit halben Erfolgen begnügen. Auch der Uebertritt des siegreichen Republikaner-Generals Dumouriez ändert an dieser Lage nichts, wohl aber festigt dieser Verrat die finstere Entschlossenheit der führenden Männer Frankreichs. Immer neue Heere werden gebildet, und in ihrer Begleitung ziehen Kommissare durch die Provinzen, um überall an den Verrätern, den Royalisten, blutige Justiz zu üben. Während sich die österreichische Armee langsam über die Grenze in Vormarsch setzt, führt der Nationalkonvent den längst geplanten Schlag gegen die Königspartei aus. Er erlässt eine Proklamation, nach welcher alle Emigranten und ihre Helfershelfer des Todes schuldig erklärt werden. Damit ist der grössere Teil des französischen Adels der Guillotine verfallen.

Im Gefolge der österreichischen Armee kehrt mit vielen andern französischen Edelleuten auch der junge Marquis Erneste des Tressailles in sein Vaterland zurück. Sein Weg führt ihn über das Schloss Trionville, in welchem seine junge Braut Alaine de l'Etoile nach dem Tode ihres Vaters in stiller Zurückgezogenheit lebt. Der verstorbene Schlossherr, ein stolzer, unbeugsamer Edelmann des alten

Regimes, der eine Flucht selbst in den gefährlichsten Augenblicken als feige Handlungsweise weit von sich wies, hat auch seine Tochter in der furchtlosen Besonnenheit erzogen, die ihn auszeichnete. Als sich daher Erneste den Emigranten anschloss, trübte ein leiser Schatten die Liebe der jungen Braut.

Nun hat er wiederum die Grenze Frankreichs überschritten und als ersten Gruss seinen Kurier mit der frohen Botschaft geschickt, dass er auf seinem Durchzug sein Gelübde erfüllen und Hochzeit halten wolle, und dann nach ein paar seligen Stunden trauten Zusammenseins den Kameraden nachzueilen.

Ein holder Frühlingstag liegt über Wald und Flur, als der Marquis an der Spitze seiner Freunde, weisse Husaren von edelstem französischen Blut gleich ihm, in den Schlosshof einreitet. Einen Zweig blühender Orangen bringt er seiner Braut als schönste Hochzeitsgabe. Aber Alaine empfängt das Geschenk seiner Liebe und Sehnsucht mit zerstreutem Lächeln. Ein unerklärliches Bangen erfüllt ihre Seele, und ihr Herz ist kühl. Ist es die Sorge um sein Leben, um ein allzu kurzes Glück, das ihr die Sonne verdunkelt? Sie weiss es nicht und wagt auch nicht zu forschen. All die süsse zitternde Freude, die sie von diesem Tag erhofft hat, schweigt, und der Priester, dem sie ihre Unruhe beichtet, hat nur einen sanften, mahnenden Vorwurf für sie. Leontine gar, ihre kleine fröhliche Zofe, lacht sie munter aus.

Von den weissen Husaren geleitet, am Arm des Geistlichen, betritt die junge Braut die Kirche, wo der Verlobte sie erwartet. Daheim bereitet unterdessen der Haushofmeister mit liebevoller Sorgfalt das Hochzeitsmahl. Prosper, der Diener, der als einziger Republikaner unter den königstreuen Bewohnern des Schlosses gar manche Spötterei zu erdulden hat, hilft emsig mit; denn er ist trotz seiner radikalen Gesinnung seiner Herrin und ihrem Hause treu

ergeben. Als die junge Frau an der Seite des Gatten von der Kirche heimkehrt, leuchten auch seine Augen in heller Freude auf.

Während sich die jungen Eheleute zum Hochzeitsmahl niedersetzen, reiten die weissen Husaren, nachdem sie feierlich Abschied genommen haben, der grossen österreichischen Armee nach.

Scheu und verlegen blicken die Gatten einander an, Kinder beide, die nicht wissen, wie sie sich dem Gesinde gegenüber verhalten sollen, das sie neugierig umgibt. Der Marquis erhebt sich zu einer Ansprache, da fällt sein Blick auf Prosper, der die Mütze seines Herrn ergriffen hat und die Lilienkokarde, das Zeichen der Bourbonen, abreisst. Heftig will ihn Erneste anfahren, da erklingt aus der Ferne, von der linden Frühlungsluft durch die offenen Fenster getragen - - - Militärmusik. Es ist ein wilder, jubelnder Rhythmus, der nur einem in dem Gemach nicht fremd ist: Prosper!

"Nun schütze uns Gott", stammelt er zwischen Furcht und Freude, "das ist die Marseillaise".

Die Jakobiner sind im Anzuge, die Armee der Republik nähert sich dem Schlosse! Alle Schrecken der Guillotine tauchen vor den Augen der Horchenden auf, und wie ein Blitz verändert sich das liebliche Bild - Die Dienerschaft flüchtet, und der junge Gatte, der den sicheren Tod vor Augen sieht, springt aus dem Fenster und verschwindet im Schatten des Parks.

Alaine und ihre Zofe bleiben allein zurück. Aber obwohl die fremden Soldaten rohen Horden gleich durch das Schloss stürmen, und die alten Ahnenbilder von den Wänden reissen, bewahrt Alaine ihre stolze Haltung und beantwortet alle Fragen nach dem Flüchtling mit Schweigen.

Erneste hat unterdessen glücklich den See erreicht und den wohlbekannten Kahn im Ufergestrüpp wiedergefunden. Als er jedoch am jenseitigen Ufer landen will, fällt er den hier aufgestellten Posten in die Hände und wird gebunden vor den Konventskommissar

geführt, der mit dem Führer der Armee, dem Oberstleutnant Marc Arron, über die Bewohner des Schlosses zu Gericht sitzt.

Alaine, die sich eines Fluchtversuches nicht schuldig gemacht hat, wird freigesprochen, Erneste hingegen als Emigrand und Empörer gegen die republikanische Gewalt zum Tode verurteilt. Vergebens versucht der treue Prosper seinen Herrn zu retten, indem er die Lilienkokarde für sein Eigentum erklärt. Er verfällt nur dem gleichen Schicksal. Da wirft sich Alaine vor dem Oberstleutnant auf die Knie und fleht für den Gatten. Marc Arron betrachtet sie mit kühlem Lächeln.

"Die Kinder haben Hochzeit gespielt. Sie sollen ihre Brautnacht feiern dürfen."

Das ist alles, was sich der unerbittliche Offizier anbringen lässt. Und dass es den Republikanern ernst ist, davon zeugt der arme Prosper, der starr und kalt mit zerschossener Stirn auf dem Wiesenplan vor dem Schloss liegt.

Die jungen Gatten sind allein. Vom Schlosshof herauf dringt das Lärmen und Lachen der Soldaten, hinter der verriegelten Tür des Gemaches gehen Schritte unablässig auf und ab. Dort hält der Offizier Jean Lasque die Wache.

Allaine zählt die Stunden, die ihrem Glück noch bleiben. Zehn, zwölf, vielleicht..Und dann? Aber könnten diese Stunden nicht so köstliches Erleben bergen, dass alles, was das Schicksal sonst zu bieten vermag, daneben verblasst? Könnte nicht jede Minute eine Ewigkeit stummen, seligen Entzückens umfassen? Ja, all das könnte wohl sein, wenn Erneste ein Mann wäre wie der Vater, wie der Oberstleutnant, der so kalt auf sie herabblickte. Aber der Marquis ist dem einen so unähnlich wie dem andern. Bleich und fassungslos starrt er auf das Bild der Mutter, hat keine Augen für die Braut, führt wilde, unsinnige Reden und glüht wie im Fie-

ber. Als die Todesfurcht ihn immer mehr erniedrigt, fasst Alaine den Entschluss, ihn zu retten und sei es mit Preisgabe ihres eigenen Lebens. Es gilt die Ehre seines Namens, der nun auch der ihre ist, vor dem Schimpf der Feigheit zu bewahren.

Sie lässt den Oberstleutnant rufen, um ihm das rettende Wort zu entreissen. Marc Arron begreift ihre Qual und ihre bittere Scham. Der finstere Ausdruck seines Blickes wandelt sich in verstehende Milde. Er zieht seine Pistole aus dem Gürtel und reicht sie dem Marquis. Aber Erneste richtet den Lauf auf ihn, um dann weinend zusammenzusinken. Da rafft sich Alaine zum letzten höchsten Opfer auf. Sie legt ihre weisse Hand auf die gebräunte Rechte des Kriegers.

"Rettet ihn - um meinetwillen - und der Preis dieser Nacht ist Euer!"

Da antwortet ein stolzes, frohes Leuchten seiner Augen ihrem Blick. Er ist besiegt. Er tauscht mit dem Marquis seine Kleider, teilt ihm die Parole mit und lässt ihn gehen.

Nun erst wird Alaine klar, welch Geschick sie über sich heraufbeschworen hat. Aber seltsam - es schreckt sie nicht. Eine wilde Lockung liegt für sie in diesem Geschehen. Sie steht einem Mann gegenüber, stählern und hart, einem Mann, mit dem sie sich messen kann, ohne fürchten zu müssen, dass er unterliegt.

"Und was tätet Ihr, Herr Oberstleutnant, wenn Ihr erkennen müsset , dass ich Euch überlistet habe, dass ich Euch
um Euer Schicksal betrüge?"

"Auch dann würd ich ruhig den Morgen erwarten und Euer Lö -
cheln mit dem Leben bezahlen."

Ungläubig sieht sie ihn an und schüttelt den Kopf. Solch ein Opfer vermag nur die Liebe zu bringen, die ohne Grenzen ist.

Da lässt Marc Arron den Konventskommissar rufen und gesteht

ihm seine Torheit. Hinter der Tür lauscht Alaine der erregten Unterredung.

Marc Arron sprach die Wahrheit. Als Verräter wird er sterben müssen, wenn die Sonne aufgeht. Unbeugsam sind die Gesetze der Republik.

Alaine jedoch hat ihr Schicksal gefunden. Eine Woge so heisser, demütiger Liebe treibt sie in die Arme des Mannes, dass alles, selbst der Tod, darin versinkt.

Aber die Nacht wird Dämmerung, und die Dämmerung wird Morgen. Marc Arron erwacht und tritt ans offene Fenster. Draussen strahlt die Sonne, erwacht das Leben.... nur seines neigt sich dem Untergange zu - und könnte doch im Besitz seines jungen Weibes so unbeschreiblich schön sein! Und weich geworden unter dem Eindruck des Erlebten wendet er sich an seinen alten Waffengefährten Jean Lasque mit der flehentlichen Bitte, ihn zu retten. Als dieser ihn aber voll Verachtung abweist und sein Geld empört von sich schleudert, ummannt sich auch der Oberstleutnant. Sein Entschluss ist nun gefasst, er wird seine Pflichtverletzung büssen wie ein Mann und ein tapferer Soldat. Vergebens versucht Alaine ihn zur Flucht zu überreden. Selbst die Rückkehr des Marquis, das Versprechen des Kommissars, das Todesurteil ungültig zu machen, rütteln auch nicht einen Augenblick an seinem Willen.

Er selbst kommandiert die Soldaten zur Exekution und bezahlt lächelnden Mundes ein paar Stunden des Glücks mit seinem Leben.

Und Alaine begreift, dass der Mann, der mit einem Hoch auf die Geliebte und auf die Republik starb, anders seiner Bestimmung nicht treu bleiben konnte - und ohne Bitterkeit küsst sie in unsagbarem Schmerz die geliebten gebrochenen Augen.....

Betty Vansen
in
The Heart of Lady Elaine
or
A Revolutionary Wedding

Great Northern Film Co., 110 West 40th Street, New York

"THE HEART OF LADY ALAINE"

"THE HEART OF LADY ALAINE"

OR

"A REVOLUTIONARY WEDDING"

In Multiple Parts

FEATURING THE DISTINGUISHED ROYAL ACTRESS

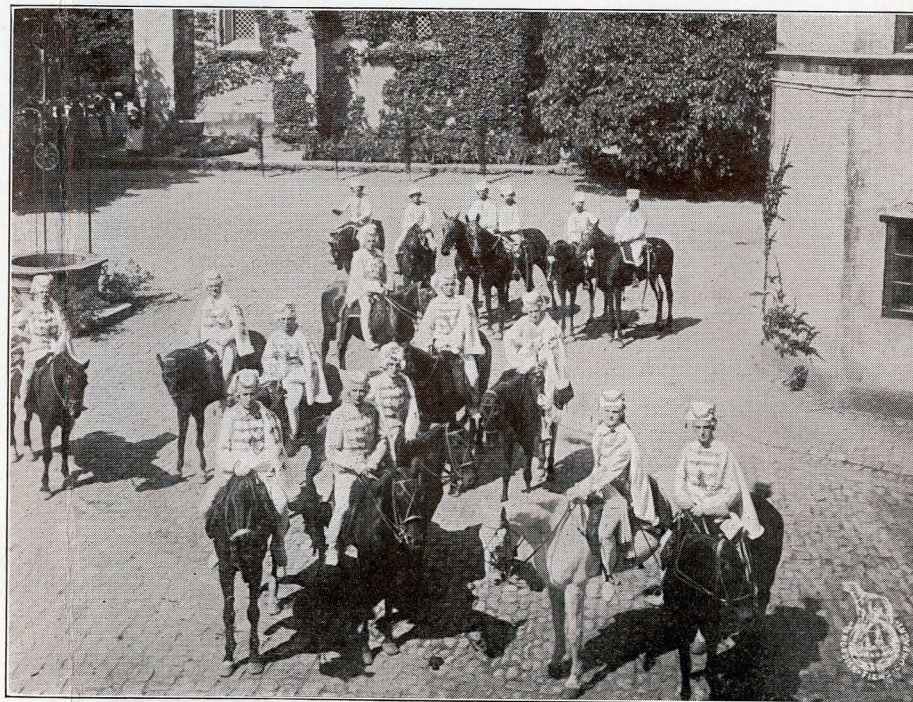
MISS BETTY NANSEN

ADAPTED FROM THE WELL-KNOWN DRAMA BY SOPHUS MICHAELIS

THE HEART OF LADY ALAINE," the latest production of the Great Northern Film Company, is a picturization of the well-known drama, "A Revolutionary Wedding," written by the famous Danish author, Sophus Michaelis, which, under the name of "A Son of the People," had a most successful run at the New Theatre in New York.

The theme is taken from the ever-interesting and romantic period of the French Revolution. Bourbons and Jacobins, the white cockade and the tricolor, aristocrats and republicans, fair women and brave men, are woven into a story of heroic passion which composes a drama of romantic flavor, attaining to poetic heights.

The plot is an unusual variation of the conventional drama of the Revolution. The spectator senses the uneasiness and the lurking terror which hovers only a little distance away, though the producer has kept a firm and discriminating hand upon the emotional suspense of the story, heightening it skillfully as the characters press on into the fates they make for themselves, but never letting

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

"THE HEART OF LADY ALAINE"

it escape from that restraint which is the hallmark of the true artist.

The picture is most elaborately and tastefully staged, and betrays a thorough knowledge of the decorations, manners and costumes of the period. The magnificent exterior scenery was carefully selected for its harmonious accord, which, combined with the gorgeous interior scenes, constitute a picture of superb beauty.

The characters stand out vividly, and seem to belong more to real life than to have had their origin in the imagination of the author. Ernest des Tressailles, the debonair aristocrat, is in striking contrast to Marc Arron, the stern republican; the one in whose bosom all thoughts of love are quenched by fear of death, the other in whose heart the flame of love burns the brighter as death approaches. Alaine de l'Etoile, the heroine, a dainty flower of the aristocracy, develops an unexpected strength and womanliness as the crisis of the drama approaches. Although filled with compassion for her husband's pitiful cowardice, her heart turns to Marc Arron, for bravery had ever been to her a man's highest attribute.

Betty Nansen, the incomparable Royal actress, plays the role of Alaine, whose personality of spirit and fire, she most charmingly and appropriately interprets. Miss Nansen has never had so excellent an opportunity to display her scintillating pantomimic skill, and her unique appeal has never been so manifest as in this play

by a compatriot who so thoroughly comprehends the Norse temperament. Miss Nansen comes of an old family of stage artists. She entered upon her career at a very early age, and immediately displayed great ability in many an exacting part, soon becoming a favorite of theatre-goers in most of the European capitals. After a period of close application and serious work, she recognized that

tragedy was her forte, and today she is to the Scandinavian world what the Divine Sarah is to France. Like Bernhardt and Eleanor Duse, she possesses a tragic expression and a power which is almost super human. Her ability as a tragedienne was recognized by the Great Northern Film Company, and during her connection with this Company she has figured as one of the first class stars of filmdom.

Opposite Miss Nansen plays Valdemar Psilander, the other monarch of the silent drama, as Marc Arron, the republican. He has both the appearance and the fervor of the hero of romance. In the scene with the Marquis, he is beautifully grim, and, of course, hard-hearted, and his vigor and directness and clean-cut method are of excellent service.

Considering that "THE HEART OF LADY ALAINE" has two of the world's greatest artists playing in the principal characters, and supported by an all-star cast, this magnificent production is one of the greatest achievements of the Great Northern Film Company.

The author has constructed his play upon an episode of the

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

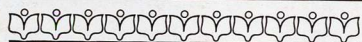

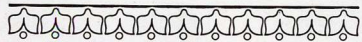
"THE HEART OF LADY ALAINE"

French Revolution, in the spring of 1793, three months after Louis XVI. had been condemned to death and guillotined in Paris. The newly proclaimed French Republic was threatened with war by the whole of Europe. An Austrian army, with a great number of emigrant French noblemen serving as officers, is sweeping over the northern frontier. The republican government, or Jacobins, being in power, has appointed a committee of public welfare, notorious for its blood-thirstiness, and has dispatched an army under General Dumouriez to meet the Austrians. This general turns traitor and joins the enemy. The Jacobins are furious, and Montaloup, one of the committee of welfare, urges the issuing of a decree to inflict a death penalty on the traitor and every Bourbon emigrant, also for whomsoever helps or shelters an emigrant. It is at this critical moment when the story of the production starts.

THE STORY

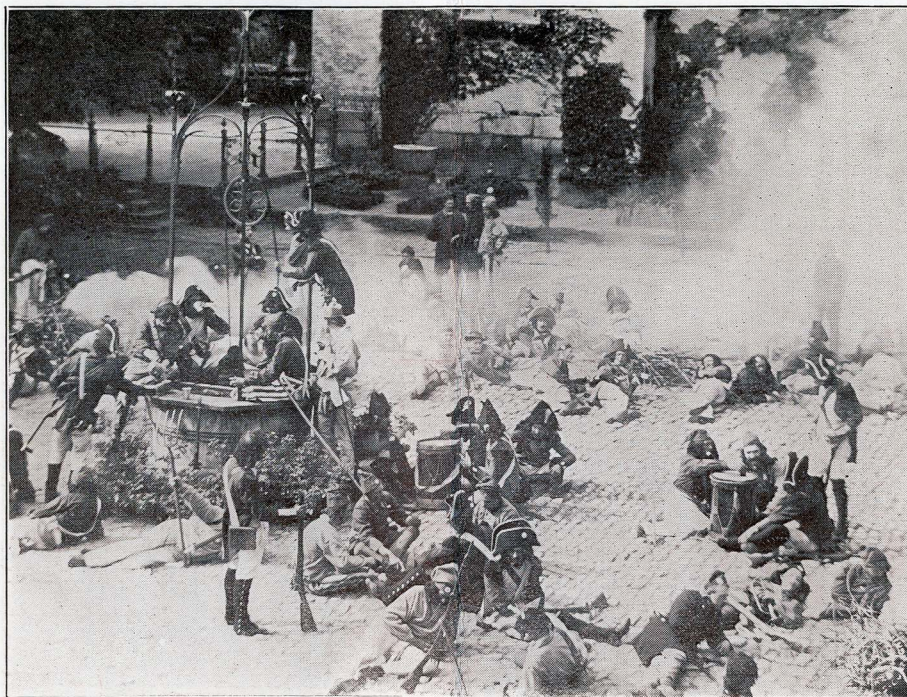

The Marquis Ernest des Tressailles, a young Bourbon, who has denounced his country, is returning with some officers of the Austrian army to celebrate his marriage with Alaine de l'Etoile at her residence, the castle of Trionville. This she had inherited from her father, who had remained loyal to France and had persuaded his daughter to remain faithful to their country. They

are married in the Castle chapel, and Ernest's brother officers leave them to themselves, for the next day he is to rejoin the army.

In Trionville there is but one Jacobin, Alaine's footman, Prosper, who, enraged to serve a traitorous Bourbon, snatches from the Marquis' hat the cockade with the white lily, and hopes for the speedy arrival of the soldiers of the Tricolor.

While the Marquis is raising his glass to drink a toast to his bride a shot rings out in the distance and martial music is heard. Alaine thinks it is a surprise planned by her husband, but Prosper is the only one who recognizes the melody — the Marseillaise! Troops surround the castle and force an entrance, while the Marquis escapes through a window. The Revolutionists storm through the palace, searching for the enemy of the Republic, but find only Alaine and her maid. Immediately thereafter Lieutenant-Colonel Marc Arron comes in with the escaped Marquis, who has been captured in the park. The delegate, Montaloup, holds a court-martial and begins his examination with Prosper, the footman, who, out of sympathy for his beloved mistress, attempts to hide the white cockade which he had torn off the Marquis' hat. Although he is a fanatical Jacobin, he is summarily lead out to be shot for trying to shield a hated Bourbon. The Marquis, who is haughty and stubborn during his examination, is convicted by the evidence of the cockade of being a traitor, and is condemned to the guillotine, but

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

"THE HEART OF LADY ALAINE"

through the intervention of Marc Arron is accorded the favor of being shot. Alaine, who has not quitted France, is absolved of being a traitor. She, overwhelmed with grief, drops to her knees and prays for mercy for her bridegroom. Marc Arron pleads with Montaloup to grant them a few hours respite. To this Montaloup consents and gives Marc Arron the order for the execution of the death sentence to be carried out at six o'clock the next morning. The Marquis is paralyzed with fear; he can think of nothing but death so swiftly approaching. Alaine sends Leontine, her maid, for Marc Arron, whom she begs for her husband's life. He scoffs at the trembling Marquis, and hands him a pistol that he may shoot himself, since he fears to face the firing squad.

Alaine, determined to save her husband at whatever cost, again entreats the republican officer to spare him. Marc Arron is greatly affected by the touch of her beautiful hand; she, seeing the weakness he betrays by that physical touch, again places her hand on his, and once more beseeches him by word and look.

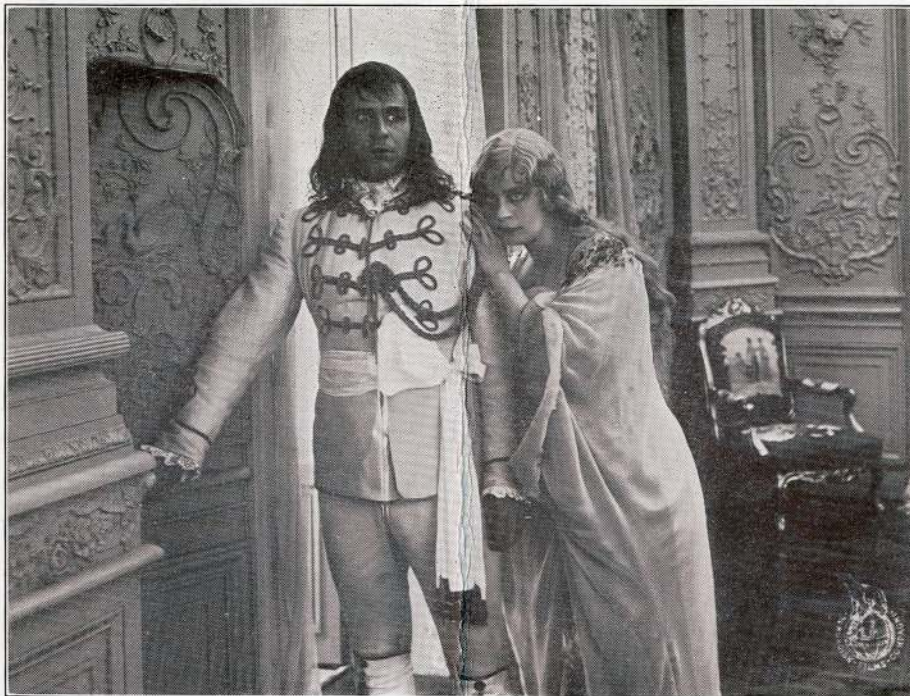
For her sake he will save the condemned man, with whom he exchanges clothing and permits him to pass the guards. Donning the clothing, he sits down to await the hour when he must pay with his own life for the man he was responsible for to the Republic. Alaine is captivated by this manly courage and love for herself; at first she does not comprehend that

he must atone with his own life for his breach of duty, but Marc Arron sends a message to Montaloup, confessing his treason, for which he will take no mercy, as he wishes himself to be an example. Montaloup admires his courage and inquires if there is anything he can do for him, Marc Arron replies: "Double the sentinels and give me your hand as a friend in Farewell!"

Alaine, at last understanding that the man, out of his love for her, is really sacrificing himself, is carried away by the strength of his devotion, and confesses to herself and to him that she loves him with all her heart.

Next morning, at the close approach of death, Marc Arron for a moment wavers, and begs his life from his old friend and comrade, Sergeant Jean Lasque. The latter, after spurning Marc Arron's overtures with contempt, departs. But immediately the colonel recovers himself and refuses to escape through a secret door which Alaine had disclosed to him. In vain Montaloup endeavors to persuade him to allow himself to be saved, since the Marquis has voluntarily returned. However, Marc Arron refuses to

escape his punishment; dressed in the white and gold uniform of the traitor he strides to the window and commands the soldiers to fire, while he shouts: "Long live Alaine! Long live the Republic!"

GREAT NORTHERN FILM COMPANY

CURRENT RELEASES

OF THE

GREAT NORTHERN FILM CO.

PIONEER PRODUCERS OF MERITORIOUS FEATURE PHOTOPLAYS

"PRO PATRIA," featuring V. Psilander in a master production of war and romance.

"WITHOUT A COUNTRY," featuring Rita Sacchetto in a drama of sociological value.

"A SON OF DESTINY," featuring Alma Hinding in a story of strong appeal.

"JOHN REDMOND, THE EVANGELIST," featuring V. Psilander in a dramatic and inspiring production.

"THROUGH THE ENEMY'S LINES," featuring Ebba Thomsen in a fascinating love and war story.

"A DEAL WITH THE DEVIL," featuring Olaf Fonss in an exceptionally forceful drama.

"The Heart of Lady Alaine" is fully protected by copyright. Infringers will be vigorously prosecuted

Un mariage pendant la Révolution.

Par Sophus Michaëlis.

Personnages:

Alaine de l'Estoire.....Betty Nansen.
Ernest des Tressailles.....Nicolai Johansen.
Léontine, femme de chambre de Mlle Alaine....Johanne Fritz
Petersen.
Montaloup, commissaire de la Convention....Philip Bech.
Marc Arron, lieutenant-colonel.....Valdemar Psilander.
Jean Lasque.....Svend Kornbeck.
Prosper, valet de chambre de Mlle Alaine....Peter Jörgensen.

C'est au printemps en 1793. Trois mois sont écoulés depuis la mort du roi de France, Louis XVI., guillotiné à Paris.

Une armée d'Autrichiens, dans laquelle il-y-a beaucoup des émigrants français, vient traverser la frontière du Nord et s'avance vers Paris.

Le gouvernement républicain, la Convention, où à présent règnent les jacobins, a établi le comité du salut public, fameux par sa cruauté. Une armée est envoyée vers le Nord pour arrêter l'ennemi, commandée par le général Dumouries, mais celui-ci se vend aux Autrichiens. Les républicains s'indignent beaucoup de la trahison de leur général, et un commissaire du comité du salut public, Montaloup, est envoyé à l'armée pour tenir justice au traître. - - -

Tous les émigrants sont mis sous peine de mort, et quiconque aide ou loge un émigrant sera livré à la guillotine. A cette époque dangereuse un jeune émigrant, le Marquis Ernest des Tressailles, officier dans l'armée autrichienne, ose célébrer sa noce, au moment où l'armée autrichienne a franchi la frontière de la France. Il arrive au château de Trionville à la tête d'un détachement de hussards blancs.

Dans le château demeure sa fiancée, Alaine de l'Estoile, dont le père, qui vient de mourir, n'a pas voulu quitter la France, mais

est resté dans sa patrie.

Ernest porte des fleurs d'orange à sa fiancée, afin qu'elle puisse les mettre sur sa voile de fiancée. Après la célébration du mariage dans l'église du château, les camarades royalistes d'Ernest retournent à l'armée, laissant Ernest seul avec Alaine. Le lendemain cependant il doit aussi rejoindre l'armée.

Le jeune noble ne pense pas au danger. A Trionville il n'y a qu'un jacobin, le valet de chambre Prosper, qui s'indigne de servir un émigrant, de retour en France avec les ennemis de la patrie. En colère il détache la cocarde de lys du chapeau de Marquis, espérant que les tricolores français viendront bientôt. - - -

Juste au moment où le marquis lève son verre pour boire à la santé de sa fiancée, on entend des coups de fusils et de la musique militaire. Alaine croit d'abord, que c'est en son honneur, mais Prosper sait, que c'est la "Marseillaise".

Les jacobins entourent le château, tandis que le marquis s'enfuit par la fenêtre. Ils forcent la porte et parcourent les salles du château pour trouver le traître. Ils ne trouvent cependant qu'Alaine et sa camériste Léontine. Entretemps le lieutenant-colonel Marc Arron a attrapé le marquis, qu'il ramène au château.

A la table de nocé le commissaire met la commission militaire, et interroge d'abord Prosper, qui essaie de cacher la cocarde blanche, qu'il a lui-même détachée du chapeau du marquis pour sauver son maître, mais on fait promptement justice de lui, malgré qu'il soit un jacobin fanatique. Deux soldats l'emmènent au parc. On entend un coup de fusil, et Prosper n'est plus. Le jeune marquis est trop fier pour répondre, mais la cocarde blanche révèle qu'il appartient aux émigrants. Il est condamné à mort. Marc Arron cependant en regardant les nouveaux-mariés, qui ont joué au mariage, a pitié de lui et dit à Montaloup: Faisons leur grâce de la nuit. Montaloup, qui admire profondément Marc Arron, y consent,

et l'exécution est remise au lendemain matin à 6 heures.

Mais Ernest ne pense plus à sa fiancée. Les angoisses de la mort le paralysent. Il ne peut ni manger ni penser. Il veut écrire à sa mère pour lui dire le dernier adieu, mais il entend tout le temps les pas lourds des sentinelles posées devant la porte de sa chambre. Quand il regarde par la fenêtre il voit les soldats révolutionnaires, qui bivouaquent dans la cour du château et qui le fusilleront le lendemain matin.

Alaine a pitié de lui et se décide de faire un dernier effort pour le sauver. Elle envoie Léontine au lieutenant-colonel, qu'elle n'a pas daigné regarder jusqu'ici. Marc Arron vient. Alaine lui offre de l'argent. Il refuse avec dédain. Lui, le Jacobin, ne manquera pas à son devoir, et il se moque du marquis, qui tremble de peur de mourir. Il tend son pistolet au marquis, disant: "Tenez, brûlez-vous la cervelle, puisque vous avez peur d'être fusillé". Mais Alaine veut sauver la vie du marquis à tout prix. Mettant sa main blanche sur le poing de Marc Arron, noirci de poudre, elle le supplie de sauver son époux. Marc Arron, ébloui de sa beauté lui demande de ne plus le tenter, mais elle l'implore encore une fois, et cette fois ci il ne peut pas refuser. Pour l'amour d'elle il sauvera son jeune époux. Il change d'habit avec le royaliste et lui fait connaître le mot d'ordre. - Le royaliste passe les sentinelles sans éveiller de soupçon, tandis que Marc Arron, habillé dans l'uniforme blanc de l'émigrant, prend sa place. Le Jacobin sait bien, qu'il doit payer avec sa vie à lui, la vie du condamné à mort. -

Alaine admire le courage et l'amour de cet homme. D'abord elle ne croit pas que c'est le devoir du républicain de mourir, et elle s'étonne, quand Marc Arron envoie un homme du corps de garde qui demandera au commissionnaire de la Convention, le citoyen Montaloup de lui accorder un entretien de la dernière importance. Quand Mon-

(Un mariage pendant la Révolution)

-4-

Montaloup arrive. Marc Arron ne lui demande pas de lui faire grâce de sa vie, au contraire il veut mourir le lendemain matin pour faire un exemple de la sévérité de la république.

Montaloup le comprend et demande, s'il ne puisse rien faire pour lui. Marc Arron lui dit: "Faites doubler toutes les sentinelles.....aussi dans le parc, et serrez-moi la main".

Quand Alaine voit, qu'un homme donnera volontiers sa vie pour elle, elle sent, que c'est lui qu'elle aime, et elle le lui dit.

Le lendemain matin Marc Arron a un moment de faiblesse quand l'heure s'approche, où il doit mourir. Il implore son vieil ami et frère d'armes, le sergent Jean Lasque de l'aider à fuir, mais ce n'est qu'un moment; il reprend courage, et refuse de se sauver par une porte dérobée, qu'Alaine seule connaît.

Montaloup aussi essaie de le sauver. Les soldats ont poursuivi le marquis et le remmènent au château. Montaloup casse l'arrêt de mort pour décider Marc Arron à vivre, mais en vain il ne veut pas se dérober à sa punition.

Dans l'uniforme blanc du royaliste il va à la fenêtre, s'écriant aux soldats: "Armez! en joue! Droit au coeur! Vive Alaine de l'Estoile! Vive la République. Feu!....."

1. Revolutionsbryllup. *marriage*
2. Af Sophus Michaëlis. *akter*
3. Personerne: *Telegraf*
 - Alaine de l'Estoire.....Fru Betty Nansen
 - Erneste des Tressailles.....Herr Nicolai Johannsen
 - Léontine, Pige hos Alaine.....Fru Fritz-Petersen
 - Montaloup, Konventets Udsending.Herr Philip Beck
 - Marc Arron, Oberstløjtnant.....Herr Valdemar Psilander
 - Jean Lasque.....Herr Svend Kornbeck
 - Prosber, Tjener hos Alaine.....Herr Peter Jørgensen

4. *her* 1 Spidsen for en Afdeling østrigske Husarer ankommer Royalisten Erneste des Tressailles til Slottet Trionville.
5. Der bor min Elskede!
6. Alaine de l'Estoire og hendes Kammerpige Léontine.
7. Hallo! Er dit naadige Herskab færdigt til Bryllup, Léontine?
8. Smaa bitte, bitte Knopper./ Lige til at aabne med et Kys!
9. Hvorfor skal jeg giftes over Hals og Hoved? For at faa en Beskytter, der forlader mig med det samme!
10. Jeg vil ikke giftes nu, Léontine. Har jeg ventet saalænge, kan jeg vente det Par Maaneder endnu, til Frankrig igen er blevet sig selv!
11. Markien blev trolovet med jer, da I endnu laa i jeres lille forgyldte Vugge. Han har ventet 20 Aar af de 23, han er!
12. Vær stolt, kære Barn, at din Brudgom er en af dem, der bringer os Retfærdighedens Vaaben tilbage!
13. Proklame fra Konventet. *Allt Emigranter og Landflygtne*
 Enhver Emigrant over 14 Aar straffes med Døden. Enhver, som hjælper eller huser en Emigrant, er skyldig til Guillotinen.
14. Jakobinerne kommer. De er kun en halv Mils Vej herfra!
15. For Frankrig sværger vi at kæmpe ved Brudekransen paa Eders skønne Hoved!
16. Og du kysser mig ikke ~~ENKANG~~ en Gang?
17. Men Prosber dog, det er jo - Marseillaisen!
18. Oberstløjtnant Marc Arron udstiller Vagtposter.
19. Hatten er ikke min, Herre - men Sløjfen er min!
20. Dømt til Døden! Eksekutionen uopholdelig!
21. Hun svarer godt. Hun er fri. Retten er hævet! Oberstløjtnant Marc Arron, send den Dødsdømte til den nærmeste Kniv!
22. To Børn, der har leget Bryllup. Vi forlader først Trionville imorgen tidlig. Giv dem deres Nat!

- skrevet. 23. Den forhenværende Marki Erneste des Tressailles, Emigrant, grebet under Vaaben mod sit Fædreland, dømt til Døden ved Skydning. Eksekutionen finder Sted Kl. 6 Morgen, Quartidi den 14. Flaréal Aar II i Slotsgaarden paa Trionville.
24. X To Timer senere.
25. X Gaa og bed Kommissæren komme herop straks!
26. X I Stedet for at føre mig til Kommissæren mishandlede Soldaterne mig!
27. X Stakkels Ven. Du brænder jo kun af Dødsfrygt. Brændte du efter din Brud, saa tænkte du hverken paa Tid eller Død. Har vi ikke vor Nat, den endeløse Nat, for os?

~~XXXXAfdeling~~

28X (III Afdeling.)

28. X Sig til den vagthavende Oberstløjtnant, at jeg vil gerne tale med ham!
29. X Jo, du forstiller dig ikke. Du er dig selv. Du er saa rød, som et Menneske kan blive. Og nu skal du frelses!
30. X Knald jer selv væk fra det hele. Dér!
31. X Red ham! For min Skyld!
32. X Jeg kender jo Prisen!
33. X Men hvis jeg nu havde overlistet jer? Hvis det var Svig, hvad jeg før sagde om Prisen? Hvis jeg nu bedrog jer for jeres Skæbne!
34. X Jeg elsker jer maaske!
35. X Jeg vilde selv, og jeg fortryder ingenting, ikke engang ~~XXXXXX~~ imorgen tidlig, naar jeg staar for Skud!
36. X Lad en Mand af Vagten ufortøvet opsøge Konventskommis^{Særen}~~seren~~, Borger Montaloup, og fra Borger Marc Arron anmode om en Samtale af yderste Vigtighed!
37. X Hvorfor jeg lod ham løbe? Ja, hvorfor gør man ~~XXX~~ sin største Dummhed?
- IX
38. X Endnu et - gør mig en Tjeneste. Lad alle Vagtposterne fordobles ogsaa i Parken!
39. X I har hele ^{Tiden}~~livet~~ vidst, at I skulde bøde med Livet!
40. X Saa har jeg ogsaa hele Tiden vidst, at jeg ~~XXXXX~~ elskede jer!

IV. Afdeling.

41. X Næste Morgen.
42. X Det er ikke længere Nat. Klokken maa være mange. Rejs dig op og se efter!
- X 43. X I samme Øjeblik, din Frue slaar Øjnene op, kalder du paa mig. Du forstaar?
44. X Jean Lasque, du ser jo, at det er mig, Marc Arron!

45. X Lad mig blot slippe! Spild ikke jeres gode Kugler paa et saadant Skrog. Lad mig løbe, hører du, lad mig løbe - som en skabet Hund, ingen gider røre ved!
46. X Du maa bort, før nogen ser dig!
47. X En Lykke, at du er her endnu. Du er frelst!
48. X Jeg er vendt frivillig tilbage!
49. Soldater! Jeg er den forhenværende Marki Erneste des Tressailles.
X Beviset er disse Klæder og saa mit Vidne, Alaine de l'Estoile, tør du for disse Republikkens Mænd vidne, at jeg er din Elskede, din Brudgom!
50. X Stands, jeg annullerer Dommen!
51. X Soldater! Giv Agt! Læg an! Sigt her! Leve Alaine de l'Estoile!
X Leve Republikken!
52. Han ~~SIXXNIXX~~ elskede mig!

- S L U T -

1) "REVOLUTIONSBRYLLUP"

(1 Kopi med danske Tekster og følgende Fortekst:)

1. Det Danske Filmarkiv
præsenterer:

2. 2 (Isbjørnen)

3. Revolutionsbryllup
1914

efter Sophus Michaëlis' Skuespil

4. med Valdemar Psilander og Betty Nansen
samtNicolai Johannsen
Philip BeckJohanne Fritz-Petersen
Svend Kornbeck

Peter Jørgensen

5. Instruktør: August Blom

8448 (4462)

DANSK KULTURFILM.
Dahlerupsgade 3.

Fremst. af 1 Sæt Tekster 35 mm stumme
Modtaget: 18/8-47

3 (1 Kopi uden Tekster
men med nogle (3-4)
blanke Billeder for-
synet med et indridset
eller paaskrevet Nummer
svarende til Tekstnumrene
i Tekstbogen)

"REVOLUTIONSBRYLLUP"

(Filmen forsynes med engelsk Fortekst som følger:)

1.

(Isbjørnen)

(Filmens engelske Titel, som bedes fundet frem i Nordisk's
Bøger)

1914

from the play by Sophus Michaëlis.

st with

Valdemar Psilander and Betty Nansen

Directed by

August Blom.

A R E V O L U T I O N M A R R I A G E .

4. Erneste des Tressailles, the royalist, arrives at the Trionville Castle at the head of a squad of Austrian hussars.
5. That's where my sweetheart lives!
6. Alaine de l'Etoile and Léontine, her lady's maid.
7. Hello! Are your master and mistress ready for the wedding, Léontine?
8. Like tiny, little buds. To be opened with a kiss!
9. Why should I be married helter-skelter? Only to get a protector who will leave me at once !
10. I don't want to marry now, Léontine. If I have waited so long, I can wait another couple of months, till France has become normal again!
11. You were betrothed to the marquess when you were still in your gilded cradle. He has been waiting for 20 out of his 23 years!
12. Be proud, my dear child, that your husband is one of those who brings us back the arms of justice!
13. PROCLAMATION FROM THE CONVENTION:
All emigrants over 14 are liable to capital punishment. All emigrants are traitors. All persons aiding or sheltering emigrants are in danger of the guillotine.
14. The Jacobins are on their way. Only half a mile off!
15. By the bridal wreath on your fair head we pledge ourselves to fight for France.
16. Not even a kiss ?
17. But Prosber - that is the - - Marseillaise !
18. Lieutenant Colonel Marc Arron sets the watch
19. The hat is not ~~mine~~ mine, Sir - but the bow is!
20. Condemned to death! - Immediate execution!
21. Well spoken. She is acquitted. Dismiss the court! Lieutenant Colonel Marc Arron: I call upon you to take the condemned to the nearest guillotine!
22. A couple of children who have been playing at weddings. We shan't leave Trionville until to-morrow morning. Let them have their night!
23. The former Marquess Erneste des Tressailles, an emigrant, taken in arms against his own country, sentenced to death by shooting. The execution will take place at 6 o'clock tomorrow, Quartidi the 14th Flaréal, in the year II of the Revolution, in the courtyard of Trionville.
24. Two hours later.
25. Go and ask the Commissar to come up here at once!

26. Instead of taking me to the Commissar, the soldiers ill-treated me!
27. My poor friend. You are only burning with the fear of death. If you were burning with desire for your bride, you would heed neither time nor death. Have we not our night, the endless night before us ?
PART III.
28. Tell the Lieutenant Colonel on duty that I want to see him!
29. Yes, you are not pretending. You are yourself. You are as scared as anybody I ever saw. And now you shall be saved!
30. Blow yourself out of the whole thing. - There!
31. Save him! For my sake !
32. I know the price !
33. But what if I had deceived you ? If it were a falsehood what I said about the price ? What if I cheated you out of your fate ?
34. I may be in love with you !
35. I had my way, and I regret nothing, not even to-morrow morning when I shall face the firing squad !
36. Have one of the watchmen find the Commissar of the Convention, Citizen Montaloup, and tell him that Citizen Marc Arron requests an interview of the utmost importance!
37. Why did I let him run away ? Indeed, what makes a man make his greatest folly ?
38. One more thing - do me a favour: Have all the guards doubled - also in the park.
39. You knew all the time that it would cost your life!
40. Then I knew all the time that I loved you !
PART IV.
41. Next morning.
42. The night is over. It must be late. Get up and look!
43. The moment your mistress opens her eyes, you call me, understand ?
44. Jean Lasque, you see it is I, Marc Arron!
45. Let me go! Don't waste your good bullets on a poor devil like me. Let me go - please - let me go - like a dirty dog, that no one will touch.
46. You must go before anyone sees you!
47. It is fortunate that you are here still. You are saved!
48. I have returned of my own free will!
49. Soldiers! I am the former Marquiss Erneste des Tressailles. The proof of my words are these clothes, and my witness, Alaine de l'Estoire. Will you declare before these men of the Republic that I am your lover, your bridegroom !

50. STOP! I cancel the sentence!

51. Soldiers! Attention! Aim here! Long live Alaine de l'Estoile! Long live the Republic!

52. He loved me!

- THE END -